

ΕΤΟΣ Α΄.

ΑΘΗΝΑΙ. ΚΥΡΙΑΚΗ 7 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1921

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 30

ΜΕΓΑΛΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΤΙΓΜΑΙ : 'Η Α. Β. Υ. ο Διάδοχος Γεώργιος πρό της τελετής της παρασημοφορίας συνομιλών μετά του Συνταγματάρχου του 'Ιπλικού κ. Μεταξά.

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ

Ο Έλληνικός στρατός, στρατός του Πολιτισμού και των ευγενών Ίδανικών, στρατός ειρήνης και τάξεως, φρουρός των απαραγράπτων δικαίων του Έθνους και προασπιστής της τιμής των ελληνικών Γενεών, ακατάβλητος εν τη θελήσει του μαχητής της Τιμής την όποιαν καθιέρωσαν και καθιέρωσαν αι εθνικά παραδόσεις, σι-νεχιστής αγώνων Ιερών και θυσιών υπερυμνήτων, ύψώνει τα στήθη του ενόπιον της βαρβαρικής διεκδικούσης ύπεροχρην την όποιαν ούτε ήδυνήθη ούτε θα δυνήθη ποτέ να επιτύχη. Ετάχθη ενόπιον του εχθρού και απομένει εχθρός, τιμωρός του βαρβαρικού. Χωρίς ν' αγωνίζεται δια κατακτήσεις, θυσιάζεται δια την ελευθερίαν και τον πολιτισμόν. Ωρμησεν εις εν πρόσταγμα της Πατρίδος του και εξέτελεσε θριαμβούς, ισαξίους προς την φωτεινήν του παράδοσιν. Και όταν ή Πατρίς του έταζε τώρα αυτόν φρουρόν των νέων αυτής συνόρων, τα όποια εχάραξεν ή ελληνική λόγχη, ό στρατός απομένει ακλόνητος εις τάς θέσεις του, δημιουργός δικαιωμάτων τα όποια καθιέρωσαν αι θυσίαι του. Και τα νέα σύνορα φυλάσσονται από τον Έλληνα Μαχητή, ώρθούμενον έναντιόν της βαρβαρότητος.

Διεξήγαγεν αγώνα δεινόν, αγώνα θυσιών και ακαταβλήτων ήρωϊσμών. Θύελλα ή επίθεσός του και ύμνος προς την ανθρωπίνην ψυχήν ή θέλησις της ψυχής του. Έγνώρισεν ήρωϊκάς θυσίας ή Πατρίς πολλάς και αι θυσίαι αποτελούν την ωραιότητα της Ιστορίας της. Θυσίας όμως πολέμου ως αι τελειοθεϊσαι δεν εγνωρίσει πολλάς και ό θριαμβός υπήρξε θριαμβός και της Έλληνικής θυσίας. Είς τον αγώνα αυτόν ούδεις ύστέρησεν. Ο λαός έδωκε τους μαχητάς. Το αίμα και το χρέμα. Ο στρατός έδωκε την ανδρείαν του και συνετέλεσε το Έλληνικόν Θαύμα, αποθεώσας την Ανδρείαν του μέσα εις την επιικήν πάλην του προς την ώργανωμένην Τυραννίαν βαρβαρών διεκδικούντων την επικράτειαν, την δυναστευσιν πληθυνσμών, όσων απέμειναν ζώντες ακήμη, διαφυγόντες την μάχαιραν της αγριότητος και το σχοινίο της αγχόνης ήτις είναι το όπλον του βαρβαρού δια την εξουφάλισιν της δυνάμεώς του.

Είς τον αγώνα αυτόν τον Ιερόν αυτόν ούδεις ύστέρησε, διότι δεν υπάρχουν εις τον πόλεμον αυτόν εμψή "Ελληνες μαχηταί, ψυχαι ελληνικαί, καρδιαί ελληνικαί, νεύρα ελληνικά. Κινοούνται με την όρμην των ανέμων της ελληνικής θελήσεως, άνέμου όστις διεσοκόρπισε την εχθρικήν δύναμιν και την ετίναξε μακράν προς την εστίαν της. Η θέλησις του ένός ήτο δια τους άλλους νόμος και ό νόμος πάντων ύπήρξεν εις τον Ιερόν αυτόν αγώνα θέλησις του ένός. Όλοι εις την θέσιν του. Και ή "Ελληνική ιστορία ή όποια εδογματίωσαν οι ούδεις ύπάρχει ό δυνάμενος να μένη μακράν Ιερών αγώνων, όπως υπήρξαν όλοι οι αγώνες της, ή "Ελληνική ιστορία ή όποια κα-

θιέρωσε την θυσίαν δια τον πρώτον και τον έσχατον, ήθέλησε και τον Βασιλέα εις την θέσιν του, τον Βασιλέα μεταξύν του στρατού του, στρατιώτην και Έκείνον της Πατρίδος. Και εύρέθη δι' άλλην μίαν φοράν ό Βασιλεύς εις την θέσιν Του, εκεί όπου τάσσει ή ιστορία του Έθνους τους Βασιλείς. Από του Κόδρου άκούει ό "Ελληνας Βασιλεύς αποδύονται εις τους πολεμικούς αγώνας ως οι στρατιώται των, διότι ενόπιον της άγίας Έλλάδος δεν ύπάρχει παρά οί στρατιώται. Όσοι άνήνθρωποι στρατιώται ύσοι πάντες ενόπιον της μεγαλειότητος που καλείται Έλλάς. Τώρα ό Βασιλεύς απομένει εις την Προτεύουσαν. Διότι ό πολιτικός αγών θέλει αυτόν εις τον Θρόνον Του, φύλακα των Έθνικών προβλημάτων τον υιόν. Ο Διάδοχος με τον στρατόν ένφ ό Βασιλεύς με τον λαόν, την στιγμήν αυτήν. Σύμβολον ώραιόν της ενότητος των Έθνικών δυνάμεων. Σύμβολον της κοινότητος των πόθων, της ενότητος των κατευθύνσεων, του ενιαίου των θελήσεων, των ύποχρεώσεων και των καθηκόντων. Έρχεται προς τον στρατόν ό Διάδοχος δια να κυρώση την ιστορικήν άποστολήν της ελληνικής προσαπθείας. Δια να συνεχίση την παράδοσιν την ελληνικήν ή όποια θέλει τους ήγεμόνας της μαχητάς, στρατιώτας ομμεριζομένους τάς κικουχίας του στρατού. Ενόπιον του εχθρού όποιος και ενόπιον της πείνης του χειμώπου. Διότι ή ιστορία μας δεν γνωρίζει εξαίσεις και ενόπιον των καθιερωθεισών θυσιών αναζητεί και επιβάλλει την ισότητα εις πάντας. Δημοκρατίαν θυσιών. Όταν δέ την στιγμήν αυτήν το Έθνος άνειρίζει προς την Δύσιν και την Ανατολήν, ή ιστορία επιβάλλει την θέλησίν της. Ο Βασιλεύς εις τον Θρόνον Του και ό Διάδοχος εις την μάχην. Και ενόπιον του υπεργάτου αυτού θεσπίζματος, της μεγαλειώδους και επιβλητικής αυτής θελήσεως ούδεις έχει άνάγκησιν, διότι πάντες από τον πόθον να συνεχίσουν την ήρωϊκήν παράδοσιν μας εμπνεόνται και κινούνται. Ο Διάδοχος εύρέθη εις την θέσιν του άμέσως. Διότι είναι Διάδοχος, έρχεται τον όποιον ή ιστορία φαντίζει με θειοτάτην λάμπην. Η παράδοσις θέλει τον Θρόνον να στηρίζεται επί της αγάπης του λαού, επί των θυσιών, επί των αγώνων, ήγέτην και καθοδηγητήν των Έλλήνων μαχητών. Οί "Ελληνες Βασιλείς υπήρξαν μαχηταί και οι Έλληνικοί αγώνες εδόξασαν το όνομα βασιλέων ήρώων. Φροντίζουν να μη αποθνήσκουν επί της κλίνης των οι "Ελληνες Βασιλείς. Όλοι ποθούν να είναι Βασιλείς αγαθοί και κρατεροί αλχηταί όπως εδίδαξαν ό ποιητής.

Συνεχιστής της ώραιας αυτής ελληνικής παραδόσεως, άνοίγων νέαν σελίδα εις τό βιβλίον της ελληνικής τιμής ό Διάδοχος, έρχεται προς τον στρατόν εκτελών την επιτακτικήν διαταγήν της ιστορίας του Γένους. Έρχεται προς τους μαχητάς οι όποιοι όρθούνται ενόπιον του εχθρού, ύψηλός άν-

τιπρόσωπος των Έθνικών πόθων, έρχεται προς εκείνους οι όποιοι νομιμοποιούν δια της θυσίας, τους πόθους αυτούς. Η Πατρίς θέλει αυτόν στρατιώτην, μεταξύν των στρατιωτών της, με τους στρατιώτας της, δια τους στρατιώτας της. Θέλει τον ήγεμονίδην μεταξύν των τέκνων του λαού τα όποια μάχονται, τα όποια επάνω εις τά όρη και μέσα εις τάς βαθείας φάραγκας φυλάσσουν την τιμήν της Πατρίδος. Και ό νεαρός βλαστής του Έλληνικού Θρόνου σπεύδει εκεί όπου καλεί τους παίδας των Έλλήνων ό προορισμός ό ελληνικός δια να συμμερισθί με' αυτών τους κόπους και τό ψύχος, την χαράν και την δόξαν, τον κίνδυνον και την νίκην. Έρχεται προς τον στρατόν της Έλλάδος ως στρατιώτης, κινούμενος από τους μεγάλους παλμούς της ελληνικής καρδιάς από τους ώραίους παλμούς της ελληνικής ψυχής. Έρχεται δια να πιστοποιήση την ένωση των Έθνικών δυνάμεων και τό ενιαίο της ελληνικής θελήσεως. Το Μέτωπον είναι ή τιμή της Πατρίδος. Πώς θα ήτο δυνατόν να λείπη από τό στάδιον αυτό της τιμής ό Έλλην Διάδοχος;

Και ήλθε προς τον στρατόν της Έλλάδος. Φέρον τον χειρισμόν του Έθνους προς τους προασπιστάς του. Την ύπόσχεσιν οι πάντες, ό λαός όλος, από του Αρχόντος μέχρι του τελευταίου άρχότου, ήνωμένοι, προσβλέπον προς τους ήρωας προασπιστάς των μεγάλων και ενγενών Έθνικών Ίδανικών. Οά όμιλήση την γλώσσαν του στρατιώτου και θα αισθανθή τους πόθους του και την χαράν του. Θέλειν άκούση μαζί του τό πρόσταγμα της Πατρίδος, ως ούδέποτε ήκουσε πρόσταγμα, στρατιώτης της Ίθίας. Φέρει την ύπόσχεσιν οι αι πεποιθήσεις του στρατού εις την δύναμιν του την άκτανήκτον άποτελούν την μεγίστην Έθνικήν Ικανοποίησιν. Συνεχιστής της παριόσεως του Έλληνικού Θρόνου φέρει προς τον στρατόν τον χειρισμόν της Πατρίδος, την διαβεβαίωσιν ότι πάντες είναι έτοιμοι ως Αδός να τρέξουν προς προύπάντησίν του εις τά πεδία της μάχης. Έρχεται προς τον στρατόν άρου ό στρατός μένει φρουρός της Πατρίδος. Με τους φρουρούς φρουρός και αυτός, στρατιώτης με τους στρατιώτας ό Έλλην Διάδοχος, ό ξανθός ήγεμονίδης, φέρει την λάμπην της νεαρής ψυχής του εκεί όπου λάμπει ό ήλιος των ελληνικών ήρωϊσμών. Φέρει την ψυχήν του δια να βυπτισθί και να αναλάμπη από τό θεϊον πυρ της ελληνικής θελήσεως. Οδηγεί ή Πατρίς τον Διάδοχόν του Θρόνου προς τον ελληνικόν προορισμόν, προς την όδόν των ελληνικών Θυσιών, επί της όποιας βαδίζουν οι στρατιώται της Πατρίδος. Οί στρατιώται, οι συμμαχηταί, οι συναγωνισταί του Έλληνος Διαδόχου.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Η ΥΠΟΔΟΧΗ

Η ενθουσιώδης ύποδοχή του Διαδόχου εις την Σμύρνην, οι ώραίοι λόγοι του Μητροπολίτου Σμύρνης προς τον Έλληνα Διάδοχον αποδεικνύουν την ενότητα των πόθων του Γένους, την ενότητα πάντων ενόπιον των μεγάλων σκοπών της Πατρίδος. Ο Έλληνικός λαός θυσιασθείς δια τον προορισμόν της Πατρίδος του, σικρώξ έξ αγαλλιόσεως προ πάσης θυσίας ήτις ζητείται από αυτόν εν όνόματι της Μεγάλης Πατρίδος του. Ο λαός της Σμύρνης ύποδεχόμενος τον Έλληνα Διάδοχον απέδειξεν ότι έμφορείται εκ των ύψηλοτέρων αισθημάτων της φιλοπatriας και της αγνοτέρης άντιλήψεως δια τον αγώνα των Πανελλήνων κατά των βαρβάρων.

Η ΑΠΟΣΤΡΑΤΕΥΣΙΣ

Οι συζητούντες περί άποστρατεύσεως εις τον Τύπον άγροούν ένα ζήτημα, την θέλησιν και την αντίληψιν του στρατού, όστις άντιλαμβάνεται και ένοεί πλήρως όταν έπέλθη ή στιγμή ή άποστράτευσις δι' συντελεστή. Ούτε ένωρίτερον ούτε μίαν στιγμήν άργότερον. Και επί του ζητήματος τούτου δεν έπαύουν οι όμιλοι. Υπάρχουν άνάγκαι μόνον του Έθνους, άνάγκαι τάς όποιας καλλίτερον παύσι άλλον γνωρίζει ό στρατός. Αύτός γνωρίζει τάς άνάγκαις του Μετώπου. Ας μη όμιλούν έπομένως οι άνειθνησοί όταν ό στρατός σιωπή επί ζητήματος τό όποιον μόνον αυτός γνωρίζει, και ή Κοβέρνησις.

Η ΕΝΙΣΧΥΣΙΣ

Συζητήσις δια την ενίσχυσιν της θέσεως μας ή Μικρά Άσία. Και όλοι συμφωνούν εις τό ότι ό ελληνικός στρατός είναι ικανός να επιτύχη νέους θριαμβούς εις πάσαν στιγμήν και ότι ή ελληνική παράστασις είναι ακλόνητος. Λοιπόν; Ο στρατός μας απομένει κύριος της καταστάσεως εν Μικρά Άσία και με τό ήθικόν, ήθικόν νικητού και συνεχιστού θριαμβού και ιστορίας δόξης.

ΤΟ ΣΑΛΟΝΑΚΙ ΜΑΣ

—Εθρικοόμενος εις τά βάθη της Μικρής Άσίας και εν τη απολύτῳ ήμῶν έρημίᾳ επιθυμῶ να άνταλλάξω επιστολάς με δεσποινίδας καλών οικογενειών Αθηνών, Πατρῶν και Πύργου Ηλείας. Υπό ψευδώνυμον Άγριπος Δράκων 2ον Σύν)μα μετόπισθεν 7 λοχος Τ. Τ. 924α.

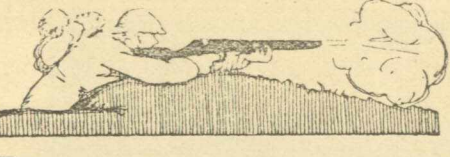
—Εθρικοόμενος εις τά ένδοξα της Μικρής Άσίας επιθυμῶ να άνταλλάξω επιστολάς με δεσποινίδας Αθηνών Πατρῶν και Πύργου Ηλείας. Γράψατε Καταδυοτικόν Αύτοκίνητο 2ῃν Διμοιρίᾳ αὐτοκινήτων Τ. Τ. 924 α.

ΤΑ ΦΛΥΝΤΖΑΝΙΑ ΤΟΥ ΚΑΦΦΕΝΕ

Είς τό Κεντρικόν τουρκικόν κεφαλεῖον του Αφίον Καρμαζάρ, ό τούρκος διευθυντής του καφενεῖου, έπειτα από την ρεμούλαν ή όποια έγένετο από τους φαντάρους μας από τά φυλτζάνια του καφενεῖου του, έτοιχοκόλλησε εις τό καταστήμα του αυτήν την δήλωσιν:

«Παρακαλοῦνται οι κ. κ. πλάται όπως μη κλέπτωσι τά φυλτζάνια του καφενεῖου, διότι τό κατάστημα θα κλεισῇ έπειτα φυλτζανίων. Όσα δέ τοιαύτα, έξ άλλων καφενεῖων κλέπτετε να παραδίδετε εντάθα».

Στέφανος Γαυλιόπουλος

Η Α. Β. Υ. Η ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΕΙΣΣΑΒΕΤ ΕΙΣ ΤΟ ΚΟΡΔΕΛΙΟ

Παρά τό πλεονόν του νεαρού και εύστολῳ, πολεμιστοῦ, της Α. Β. Υ του Διαδόχου του περιελού; Έλληνικού Θρόνου, Ισπαιτα σύντροφος γλυκατή και χαριέσσα ό εδδαλής βλαστός της Β. Ρουμανικής οικογενείας, ή Α. Β. Υ. ή Πριγκηπισσα Έλισαβέτ.

Ο ύμένιος συνέδεσε τάς ψυχάς των και ή αγάπη του Έλληνικού Λαού περιβάλλει έκτοτε την ζωή των ύψηλοτέρων με την λεπτοτέραν και εξακριβωτέραν στοργήν.

Η Πριγκηπισσα νεαρωτάτη και ώραία, εύφυής, εύχαρις, φιλοειδής, γιομάτη και σίσηνη και δροσρότητα άποτελεί κόμημα της αξιολατρεύτου Βασιλικής μας οικογενείας.

Η νεότης και ή χάρις της Υψηλοτάτης συνυφαρμένη με τό στρατιωτικόν πνεύμα και τον στρατιωτικόν χαρακτήρα του Διαδόχου μας άποτελούν δια της έσωτερικής άντιθέσεως χαρα και πανήγυριν των όφθαλμών του λαού της προεσοχής.

Αι πολεμικαί όμως άνάγκαι μετεπέμψουσαν σήμερα εις τάς άκτάς της Ιονίας τό Διαδοχικόν ζεύγος και τό γεγονός αυτό έκτός της μεγάλης στρατιωτικής σημασίας ήν ένεχει, εινε προορισμένον να εξασκίση Ισχυράν επίδρασιν και επί της κοινωνικής ζωής των Μικρασιατικών πόλεων.

Ο Στρατιώτης Διάδοχος έγγύτα του Στρατού, αξιο αντιπρόσωπος του ένδοξοτάτου και πολυλατρευτού Πατρός, έρεομα και στόλος του μεγάλου στρατιωτικού φρονήματος, θα εύρίσκεται εν άρμονικωτάτη άντιλήψει προς τον μέγαν προορισμόν και τον Ιερόν σκοπόν της μαχομένης ελληνικής νεότητος.

Η ύψηλή Σέξιμος του Στρατιώτου Διαδόχου, παρήγορος άγγελος του πόνου και της οδύνης, άμεσος άντιλήτρια των άναγκών του Στρατού μας, προηγουμένη εις την εργασίαν της εύποιίας, με τό ύπεροχον παράδειγμα της Σεπτής Βασιλίσσης Σοφίας, δίδουσα τον τόνον του γνησίου πολιτισμού, της Έλληνικής άρχοντις και νοικοκυροσύνης και αποτυπώουσα εις την ελληνικήν ψυχήν της εύμορφεί της αγνότητος, και της άφοσίσεως εις τά ώραία πατριωτικά και κοινωνικά ιδανικά της φυλής μας, είναι προορισμένη να προσδώση εξακριβητήν λάμπην εις την στρατιωτικήν και κοινωνικήν ζωήν του ελληνισμού της Μ. Άσίας.

Από τοιαύτης απόψεως είναι εύτόχημα ότι ό Στρατιώτης Διάδοχος εξακρίσταται μετά της σεπτής Σέξιμου Του παρά την προτεδουσιν της Ιονίας, τό γεφυρικόν Κορδελιό.

ΣΥΓΧΩΡΕΙΤΕ ΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ ΗΜΩΝ

Ο Δημήτριος Κεραλόπουλος λοχίας της Βας Μοίρας Πεδινοῦ Πυροβολικῆς μετ' προσηλίας να γελάσουμε μαζί με αυτόν και τους συναδέλφους του και να φανούμε άνεξέτακτοι προς κάποιους εχθρούς μας όπως έφάνη και ό ήρωας της άρραγήσεως φινιτάρος.

Ενας στρατιώτης της γ Μεραφίας, γράφει ό λοχίας Κεραλόπουλος, την προτεοίαν της κατά του Καλέ—Κρότο δοθείσης Τιτανομαχίας ήτοι την 14)8)21 εδδαθή άπομεικαρούσμες της κυρίας φάλαγγος εις ήν άντικαι ήτις διατέλει κατά την στιγμήν εν ίννη εν άναπαύσει περί τά 10 μέτρα, έντός ύπνιέρμου εκεί χαραδρίτσας.

Ο περί ό πρόκειται μεγάλθυμος φαντάρος μετ' ένοχλούμενος άνυποπόρος παρ' άδηράτων γερούς άσυνασθήτως, ως ύληνον εις τό ασήθημα της άυτοσυντηρήσεως, είχαν εισηθη εις την, ως εισηται, θέσιν του προς διενέργειαν εύρωτάτης θήρας.

Ούτος δια μετ' όλοις εκνευρισμένης κινήσεως του υπερεφελίσεως την φανέλαν του, μεθ' άπάντων των έξορροούων του συνέλαβε κάποιον αισχρόν και κωκώθες ως προς τάς εννεργειας του, ζώφιον ού τό μέγεθος άνευ ύπερβολής υπερέβαινε και τον κόκκον κριθής.

Ταύτην προς στιγμήν εοιέθη όπως την καταδικάση εις την άπαισιωτέραν των πονών δια προστριβής έντός των διατύλων του, άλλ' έπειτα σκεφθείς, άποστολική τῷ τρόπῳ, άντί της άμέσου καταδίκης της, της άπήγγειλε τον κάτωθι πανηγυρικόν.

«Ω! άθώον μου ζώφιον δεν σε φοβούμαι, καθ' όσον άφ' ένός μεν ή άνοχη ή ιδική μου τοιαύτην σε διεπλάσε, άφ' είέρου δε ή πράξις αθή δεν άνήκει εις άνδρα κρατοῦντα όλον και φέροντα ξίφος και χειροβομβίδας. Όπως έγω εις βάρος τρίτου προσπαθώ να ζήσω, ούτω και σύ, σε τίπτω ούθεν κατά γης, εάν δυνήθης φτυζούσσαι να διάγης τό ύπόλοιπον του βίου σου, έχει καλώς, εάν δε τοδαντίον εισαι άξια της τύχης σου».

Και δια μετ' χειρονομίας του ήτις δι' άφθόνων γελάτων των συναδέλφων του συνοδεύθη, απέθεσεν επί της στεπέδους και άφιλοξένου Μικρασιατικής Γῆς τό όμοιον ζώφιον.

Διά τοιαύτων και πολλών άλλων εύφυολογημάτων οι γεαντιόθεις φαντάροι μετ' διασκεδάζουσιν εν τῷ μετώπῳ την μονοτονίαν των.

Δημήτριος Έλ. Κεραλόπουλος
Λοχίας
Β' Μοίρα Συγγ. Πεδινοῦ Πυρο)ικού
Τ. Τ. 906

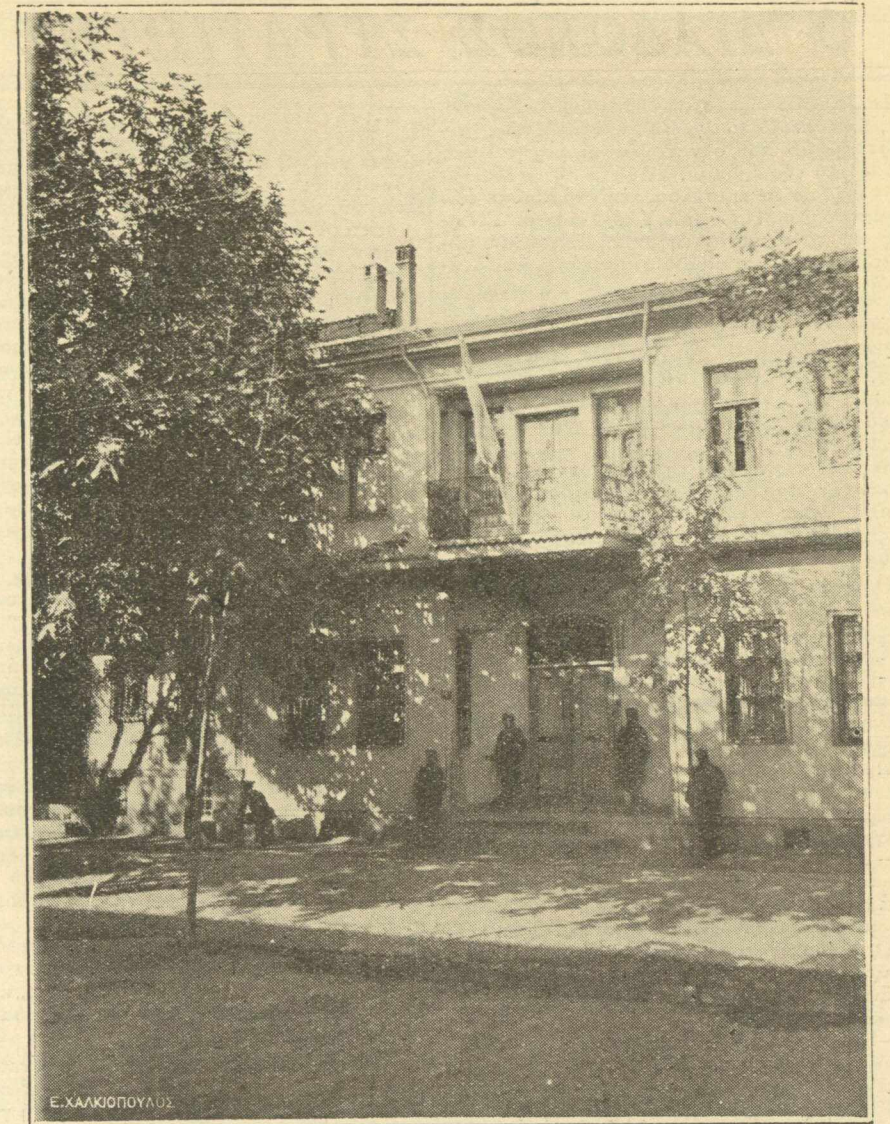
Γέφυρα Χασάν Πασά, έγχευσα μήκος 12) μέτρων. Κατεστράφη υπό των Τούρκων κατά την προέλασιν της 27 Ιουνίου ε. έ. και έπεσεν άσθθη υπό της ΙΙ Διλοχίας του Μηχανικού του Π Λόχου, έντός 12 ώρών από την Διοίκισιν του Λοχαγού κ. Αποκορίτου Εταγγ. και των Άνθυπολοχαγών Ζαγιαριανάκη και Ζήρου.

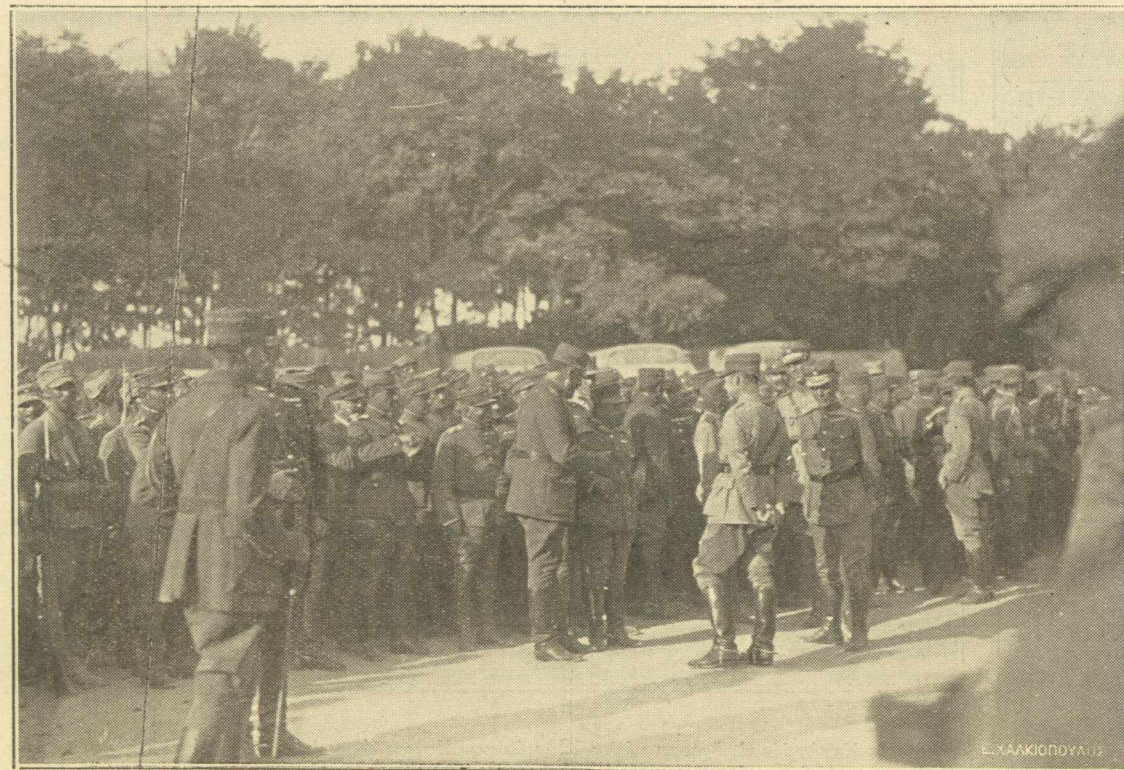
Τὰ Ἀνάκτορα τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου εἰς Ἐσκή-Σεχίρ.

Η Α. Β. Υ. Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΕΝ ΜΙΚΡΑ ΑΣΙΑ

Τὸ Ἀνάκτορον τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου εἰς Κιουτάκιαν. Καθ' ἣν στιγμήν ἐξέρχεται αὐτοῦ.

ΜΕΓΑΛΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΤΙΓΜΑΙ: Ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος συνομιλῶν μετὰ τῶν Διοικητῶν Σωμάτων στρατοῦ.

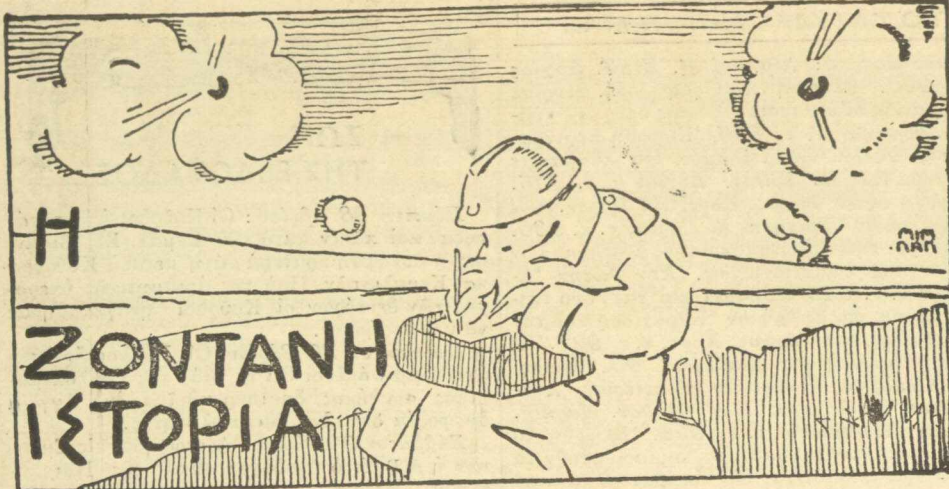

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἐπιδεικνύων εἰς τὰ πλήθη τὸν νεογέννητον Υἱὸν τοῦ Πρίγκηπα Γεώργιον τὸν σημερινὸν Στρατιώτην-Διάδοχον.

Ἡ Α. Υ. ὁ Διάδοχος μετὰ τὴν μάχην τοῦ Ἀκτσάλ-Ντάγ, εἰς τὸ Ἀνάσουλτάν-Χάν.

Τη 15—10—21.

Ἀδελφὲ Τηλέμαχε Θ. Μισοάκο

Εἶναι καιρὸς τώρα π' ἔχω νὰ σὲ δῶ. Ὅταν συναντηθῆκαμε λίγες μέρες ὕστερ' ἀπὸ τὴν κατάληψι τῆς Σμύρνης, χωρῖσαμε σχεδὸν ἀμέσως γιὰ τὴ φωνὴ τῆς Πατρίδος μὲς ἐστειλεν πρὸς δύο ἀντιθέτους Διευθύνσεις. Σαφινὰ τὰ γράμματά σου σαμάτησαν μετεβαίνεις εἰς Ἀθήνας. Μεσολάβησε ἀπὸ τότε τόσοσ καιρὸς!... Ἔμαθα πὼς εἰς Ἀθηνῶν ὡς Ἐπιλοχίας μετετέθης εἰς ἀπόσπασμα Μικρασιατικοῦ Μετώπου. Ματὴν περιμένα γραμμα σου μολογῶτι ἦο πολὺ κοντά. Ἐγεναιαν ἰσῆες ἐπιχειρήσεις, τόσες μάχες σ' ὄλες συμμετέχον καὶ οἱ Κιουτάχεια ελαφρῶς τραυματισθεῖς. Μοῦ ἦλθεν ἡ τρελλὴ ἰδέα πὼς θὰ σ' ἔβλεπα προχωρῶντας ἀπὸ μετόπισθεν εἰς μετόπισθεν, ἀλλ' ἡ ἰδέα μου δὲν ἐπραγματοποιήθη, διότι ἐπέστρεψα ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες καὶ πρὸ τῆς κατὰ τὴν φωνὴ τοῦ Ἑοκῆ—Σελῆρ ἔδιδα τὸ παρὸν, καὶ εἶτα εἰς τὰς μέχρη καὶ ἐκεῖθεν Σαγγαρίου ἐπιχειρήσεις καὶ ἐσοὶ δὲν μοῦ ἐδόθη καθόλου σὲ βεβαίῳ καιρῷ γιὰ νὰ σοῦ γράψω. Σοῦ ἔστειλα ὅμως μέσα ἀπὸ τὸν χρόνον τοῦ τηλεβόλου τῆς μάχης τοῦ Γορδίου μ' ἓνα γνωστὸ μὰς τραυματία βαθῶ χαιρετισμῷ ἡ ἴδια σιωπῇ.

Ἦδη ἐπιστρέφω ἐκ τῆς ἐκστρατείας ρωτοῦσα τον κάθε γνωσὸν μὰς ποῦ συναντοῦσα, τὸ κάθε τμημα ποῦ ἐνδεχόμενον νᾶσουν, τὴ κάθε ἐφημερίδα π' ἔγραφε τραυματίας πλην μάτην, ὅλαι μου αὶ ἔφηναι οὐδένα κορπὸν δὲν μοι ἐδωσαν καὶ ἤδη ἀναγκάζομαι νὰ καταφύγω εἰς ὅτι καταφεύγω διὰ τῆς ἀγαπητῆς «Νίκης» με τὴν ἐλπίδα πὼς γνωρίζοντας τὴν διεύθυνσίν μου θέλεις μοι γράψῃ τι περὶ τῆς υἰείας σου.

Μὲ χίλια φιλιά
I. A. Σκουλούδης
Λοχίας Πεζ.
T. T. 904

Τὸς λόχος 23 Στος

Τη 13—8βρίου 1921
Φιλιάτη «Νίκη»

Τὰ ἀποσταλέντα μοι φύλλα τοῦ Ἀξιότιμου ὕμων περιοδικῷ ἔλαβον καὶ ἔστεισα ἀμέσως καὶ τὰ διένειμα εἰς τοὺς συναγωνιστάς μου. Ἀπαντες εὐχαριστήθημεν οὐκ ὀλίγον τόσον διὰ τὰ φιλαλήθη καὶ ἀγαθὰ πατριωτικὰ δημοσιεύματα, ὅσον καὶ διὰ τὴν ὑποστήριξιν τῶν ἀγωνιστῶν μὰς ὧν δημοσιεύοντες τὰς ἀπαρμιλλους καὶ ἀγάς πατριωτικὰς τῶν ἀνδραγαθίας καὶ ἰδέας ἱκανοποιεῖτε τοὺς κόπους τῶν καὶ τὰς θυσιῶν τῶν. Ὁ ἄγων ὃν διεξάγετε εἶνε ἐξ ἴσου ἰερός καθ' ὅτι ἀνακουρίζει τὰ σπλάγχνα τῶν Στρατιωτῶν μὰς, βλεποντων εἰς τὰς στηλάς τῆς «Νίκης» μὰς πῖσαν τὴν ἀλήθειαν τῶν κατορθωμάτων τῶν, ἐναντι τῶν τόσων κακοβόλων εἰδήσεων ἄς ἐκτοξεύουν ἀνά τὴν ὑψηλίον οἱ ἀσπονδοὶ ἐχθροὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἀλλὰ! εἰς μάτην βοοῦν καὶ εἰς κέντρα λακτίζουσι. Ἐρχεται ὥρα καὶ νῦν ἐστὶ ὁπότε ἀκούσονται τὴν φωνὴν τῆς Δικαιοσύνης βοοῦσαν καὶ λέγουσαν: Ἡ Ἑλλάς τῶν Βασιλείων, Χρυσοστόμων καὶ Γηγγορίων, ἡ Ἑλλὰς τῶν Σωκρατῶν, τῶν Πλατῶνων καὶ Ἀριστοειδῶν. Ἡ Ἑλλάς τῶν Κωνσταντίνων, Ἰουστινιανῶν καὶ Ἡρακλείων ἡ κατ' ἔξοχὴν Ἑλλάς τοῦ Λόγου τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Ἐπιστήμης, ἀπέθανε μὲν κατὰ καιρὸν, κατὸ παραχώρησιν Θεοῦ, καὶ οὐκ ἐτάφη, ἀλλὰ γίν ἀνέστη καὶ οἱ γνωρίζοντες αὐτὴν βοοῦσι ἀληθῶς Ἀνέστη, καὶ μέλλει ἡ Ἀνάστασις τῆς νὰ γενικευθῇ πανταχοῦ.

Ταῦτα ἡ Ἱερὰ φωνὴ τοῦ Στρατοῦ μὰς ἀποφθέγγεται: ταῦτα ἔχει ὡς βάσιν καὶ ὑπερη-

δὰ πάντα τὰ σκληρὰ ἐμπόδια ἅτινα τοῦ παροουσιόσθησαν ἀπὸ τῆς ἐνάργεως τῶν ἀγόνων μὰς μέχρι τοῦ νῦν. Καὶ ταῦτα θὰ ἔχη ἔως οὗ θέσει ἐκποδῶν του πάντας τοὺς ἐχθρούς τῆς φιλίας, Πατρίδος καὶ ἔως ἀναίψωσιν οἱ Λαοὶ τῆς γῆς καὶ ὁμοφώνως ἀποπέμψωσιν εἰς αἰῶνον ἀνάθεμα τὸ ἄγχιον καὶ αἰμοβόρον θηρίον τῆς Ἀνατολῆς τὸ ἔχον τὰς ἐπτά κεφαλὰς, τὰ δέκα κέρατα κατὰ τὴν Ἀποκάλυψιν Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

Μεθ' ὑπολήψεως
Χρηστόπουλος Δημ. Λοχίας
T. T. 922

Ἀγαπημένη μου «Νίκη»

Νοσηλευόμενος ἀπὸ τριμήνου καὶ πλέον εἰς τὸ Ε'. Στῆ. Νοσοκομεῖον θεωρῶ καθήκον μου νὰ ἐκφράσω δημοσίᾳ τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας μου διὰ τὴν ἀσκον καὶ ἐπιμελὴ ὑπηρεσίαν τοῦ Νοσ)μεῖου διευθυνομένου ὑπὸ τοῦ Ἀρχιάτρου κ. Σωλῆρα Π. ὅστις διὰ τῆς ἀκουραστοῦ μερίμνης του καὶ τῆς ἀμεροληπτου πρὸς πάντας συμπεριφορὰς του εἶχε καταστή ὁ ἀληθῆς Πατήρ μὰς.

Ἐπεὶ τῆς προῖσταμένης κ. Ἑλ. Ἰσαδρῶ-βση ἦτις, ἐπαγρυπανοῦσα καὶ καταβάλλουσα ὑπερανθρώπου προσαπαθείας πρὸς ἀνακουφίον τῶν τραυματιῶν, ἀντιπροσωπεύει ἀνεξαιρέτως δι' ὅλους, τὴν μικρὰν εὐρισκομένην μητέρα μὰς.

Ἰδιαιτέτως δὲ ἐκφράζω τὴν εὐγνωμοσύνην μου εἰς τὰς ἀδελφὰς Κας Κας Μ. Ἀθανασάκη Σ. Χριστοδοῦλου Δ. Καραλή καὶ Δα Λ. Φοντάνα αἰτινες διὰ τῶν ἐνδελεχῶν φροντίδων τῶν, καὶ τῆς ἀδελφικῆς πρὸς παντὰς ἀνεξαιρέτως συμπεριφορῆς τῶν, ἐπιχέουσι βάλλομον ἐπὶ τῶν πληγῶν μὰς καθιστῶσαι αὐτὰς ἀκινδύνους, ὡς ἡ ἀρχαία θεὰ Ἰσιώ τῶν Μυθικῶν ἡρώων.

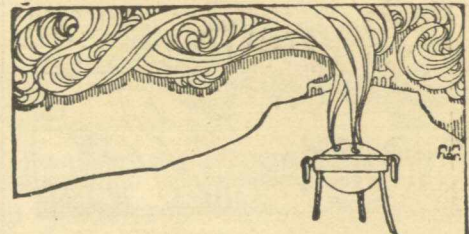
Ἄν με ρωτήσετε καὶ διὰ τὸν τμηματάρχην μὰς ὑπιάτρον κ. Τακάκη Κ. εἶνε ἀδύνατον νὰ σὰς περιγράψω τὴν καλοσύνην του καὶ τὴν λεπίτητα μεθ' ἧς μὲς περιβάλλει.

Χρ. Κ. Κωνσταντάκης
Δεκ. Τραυματίας

Ἀγαπητὴ μὰς «Νίκη»

Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὰ φύλλα ποῦ μοῦστειλες. Θὰ τὰ μοιράσω ὁμέσως στοὺς πυροβολητάς μου, οἱ ὅποιοι θὰ ἐνθουσιασθοῦν. Δὲν ξέρεις τί καλὸ κάνει ἓνα βιβλιαράκι, μίᾳ ἐφημερίδα, ἓνα περιοδικὸ, στο στρατιῶτῃ. Τὸ βράδν ἡ μᾶλλον μόλις σκοτεινιάσῃ μαζεύονται τὰ παιδιὰ μὰς στὸ καλυβάκη τους, ἀνάβουν τὸ τζάκη τους, καὶ ἐν ῶ ἀπὸ τῆ συντροφιά πέρνει τὴν ἐφημερίδα ἡ τὸ βιβλίον καὶ το διαβάσει καὶ οἱ ἄλλοι ἀκούνε καὶ εἶτοι περνοῦν τῆς ὄρες τους. Μετὰ τὸ οὐσοῖτιο ἡ ἀναγνώσις. Ὅπως ἡ τροφὴ εἶτοι εἶναι καὶ αὐτὸ. Κάμετε ὅλοι μίᾳ προπαγάνδα, γι' αὐτὸ τὸ πρῆγμα. Ὅλοι οἱ φίλοι σου, ὅλοι οἱ δικοὶ σου, τὴν ἐφημερίδα ποῦ πέρνετε τὸ πρῶτὶ, διπλόσπετην καὶ γλίφετε ἀπ' ἔξω ΧΙβ Μοῖρα, Ὁρειβατικοῦ Πυροβολικοῦ Τ. Τ. 903, καὶ θάρχωνται καὶ ἐγὼ θὰ τὰς μοιράζω καὶ θὰ ἐγγωμονοῦμε ὅλοιμας. Βιβλιαράκια, ἐφημερίδες, περιοδικὰ σὰν τὴν «Νίκη», ἱστοριοῦλες ποῦ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τῶν πόλεων δὲν ἔχουν ἀξίαν γιὰ τοὺς στρατιῶτας μὰς εἶναι το πᾶν. Λοιπὸν περιμένω.

Μὲ ἀγάπην
B. I. Δελάκης
Ταγ)χης Πυροβολικοῦ

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΠΟΥ ΜΙΛΟΥΝ
ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΛΟΧΙΑ ΕΜΜ. ΒΑΡΒΙΛΑΚΗ
ΠΟΥ ΕΠΕΣΕ ΣΤΟ ΜΠΑΞΕΖΙΚ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 28 φύλλου)
—2 Ἀπριλίον.

Ἡμέρα λαμπρά. Περί ὥραν 9, 15 ἠκούσθη νὰ βᾶλλη τὸ πυροβολικὸν μὰς. Ἐνας στρατιώτης τοῦ πρώτου λόχου ἐτραυματίσθη εἰς τὸ φυλάκιον τῆς γεφύρας τοῦ Σαγγαρίου.

—3 Ἀπριλίον.
Ὁ χθεσινὸς τραυματίας ἀπεβίωσε καὶ ἐτάφη σήμερον.

—6 Ἀπριλίον.
Περί τὴν μεσημβρίαν ἦλθεν ἀποστολὴ ἐφείδρων. Τὸ ἀπόγευμα τὸ ἐχθρικὸν πυροβόλον ἔβαλε κατὰ τῶν φυλακίων μὰς.

—8 Ἀπριλίον.
Σήμερον τὸ ἀπόγευμα τὸ πυροβολικὸν μὰς κατέστρεψε τὸ ἐχθρικὸν πυροβόλον ποῦ ἦτο ἀπέναντί μὰς.

—9 Ἀπριλίον
Πολὺ πρῶτὶ εἰδοποιήθη ὅτι κλέπται διέδροξαν μίαν οἰκίαν εἰς τὴν περιφέρειάν μου. Μετέβην ἐκεῖ ἀλλὰ δὲν ἀνεκάλυψα τίποτα.

—10 Ἀπριλίον
Τὸ ἀπόγευμα τῆ ὑποδείξει τριῶν τούρκων συνέλαβα τὸν Ἀρμενίον Χερκί Τσερβιαν ὑπαίτιον κλοπῆς δύο βοῶν. Τὸν παρέδουσα εἰς τὸ φρουραρχεῖον.

—11 Ἀπριλίον
Διεδόθη ὅτι θὰ ἀντικαταστήσωμεν τὸν πρώτον λόχον. Τὸ ἑσπέρας μοῦ ἀνέφερον ὁ μουχτάρης τῆς συνοικίας Χότζα-Ζαντὲ ὅτι ἡ χανοῦμ Νουρὶ Χουσεῖν, εἶδε τὸν Ἀρμενίον Σιραγιάν νὰ ἐκφορτώνῃ διάφορα οἰκιακὰ σκευῆ καὶ ὄπλα. Μεταβὰς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀρμενίου, εὔρον ἓνα μόνον ὄπλο.

—16 Ἀπριλίον.
Ἡ Ἁγία καὶ μεγάλη Παρασκευὴ. Ἡμέρα συννεφώδης. Τὴν νύκτα ἐπῆγα φυλάκιον εἰς τὸ δεξιὸν τῆς γεφύρας. Εἰργαζομένη μέχρι τοῦ μεσονυκτιοῦ καὶ κατεσκευάσα τὰ χαρακώματα ἐνὸς φυλακίου.

—17 Ἀπριλίον
Εἰς τὸν λόχον. Τὴν δὴν πρωΐνῃν ἠκούσθη σφοδρὰ μάχη εἰς τὸ δεξιὸν τοῦ 16ου Συντάγματος διαρκέσασα μέχρι τῆς ἑβδόμης. Τὸ βράδν ἔβαλε τὸ πυροβολικὸν μὰς εἰς τὰ ἐχθρικά χαρακώματα.

—18 Ἀπριλίον.
Τὸ Ἅγιον Πάσχα τὸ ἐπεράσαμεν εἰς τὰ χαρακώματα. Ὁ ἐχθρὸς μὰς ἔβαλλε καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

—21 Ἀπριλίον.
Ὅλας αὐτὰς τὰς ἡμέρας βρέχει. Τὸ ἀπόγευμα διεδόθη ὅτι ὁ πρωθυπουργὸς κ. Γούναρης ἦλθεν εἰς τὴν Νικομήδειαν καὶ ὅτι θὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τὸ Ἀδᾶ Παζάρ

—23 Ἀπριλίον.
Τὸ πρῶτὶ ἦλθεν ὁ πατριώτης μου Γιαδάκης καὶ μοῦ ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ Στυλιανὸς Γιαλαδάκης ἦλθε καὶ μένει νοσοκόμος εἰς τὸν λόχον μεταγωγικῶν. Ἐπῆγα καὶ τὸν ἀντάμωσα, καὶ ἔμεινα μαζύ του πολλὰς ὥρες. Μιλῆσαμε γιὰ τὴν πατρίδα μὰς καὶ γιὰ τὰ σπίτια μὰς. (Ακολουθεῖ)